Το «ΟΧΙ» στο καρναβάλι

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 19 Φεβρουαρίου, 2014

Έφτασε πάλι φέτος η περίοδος αυτή, που οι γονείς καλούμαστε να δώσουμε την άδειά μας για την συμμετοχή των παιδιών μας, σε κάποιο πάρτυ μασκέ ή ακόμα και στον αποκριάτικο χορό του σχολείου. Κάποιοι από εμάς αναρωτιόμαστε: Είναι τόσο κακό να πω «ναι»; Πώς να πω «όχι» αφού όλα τα άλλα παιδιά θα συμμετέχουν; Μήπως αντί να παιδαγωγήσω το παιδί με το «όχι», προκαλέσω την αντίδρασή του και γίνει μεγαλύτερο κακό; Λογικές οι ανησυχίες, αλλά είναι η λογική ο μόνος οδηγός για την διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας; Θα μιλήσω ως ορθόδοξη μητέρα χωρίς κάποια άλλη επιστημονική ιδιότητα..

Τα παιδιά μας θα ζήσουν σε έναν κόσμο πραγματικό, με πραγματικά διλήμματα και πραγματικές προκλήσεις. Στη ζωή τους πολλές φορές θα αποδεχτούν καταστάσεις, αλλά και πολλές άλλες θα χρειαστεί να πουν «όχι», σε θέματα που έχουν σχέση με την προσωπικότητά τους, την ελευθερία τους και τις αξίες τους. Όσο πιο νωρίς λοιπόν εκπαιδευτούν σε αυτό (εκπαίδευση που δεν την παίρνουν ως επί το πλείστον από το σχολείο), τόσο το καλύτερο. Το παιδί που μεγαλώνει σε μια αγωνιζόμενη χριστιανική οικογένεια, έχει πολλές ευκαιρίες να ασκηθεί, στο να χρησιμοποιεί αυτά τα «όχι» ως θωράκιση της πνευματικής και σωματικής του υπόστασης.

Η νηστεία για παράδειγμα είναι σημαντικό «σχολείο», για τα παιδιά που μπορούν να την ακολουθήσουν. Μαθαίνουν εκούσια να στερούν τον εαυτό τους από κάτι που τους ευχαριστεί, προκειμένου να δώσουν χώρο σε κάτι που τους ωφελεί. Στο να αντιληφθούν όμως τα παιδιά αυτή την ωφέλεια, μεγάλο ρόλο παίζουμε εμείς οι γονείς. Από μικρή ηλικία πρέπει να συζητάμε μαζί τους για πράγματα που μπορούν να καταλάβουν. Να τα συνδέουμε με την εκκλησία, όπου εκεί θα γνωρίσουν το πραγματικό νόημα όλων των πνευματικών μας αγώνων. Να επιδιώκουμε συναναστροφές με ανθρώπους που κάνουν τον ίδιο αγώνα, ώστε να καταλαβαίνουν τα παιδιά πως δεν είναι είμαστε «οι μόνοι». Να τα βοηθούμε να αποκτήσουν ως πρότυπα ανθρώπους με αγωνιστικό φρόνημα και πάνω από όλα να προσευχόμαστε

για
αυτά φροντίζοντας η ζωή μας να αποτελεί παράδειγμα ενάρετου βίου για τα παιδιά μας. Εάν δείξουμε με συνέπεια μια τέτοια φροντίδα από τα μικρά τους χρόνια, τότε μεγαλώνοντας τα πράγματα θα είναι πιο απλά και για εμάς και για εκείνα.

Δεν πρέπει επίσης να μας ξεγελάει η ηλικία του
παιδιού. Δεν γίνεται την ίδια συμπεριφορά κάποτε να την αντιμετωπίζουμε ως αθώα και να την παροτρύνουμε και αργότερα ως επιβλαβή και να την αποτρέπουμε.
Η ασυνέπεια στην διαπαιδαγώγηση μπερδεύει τα παιδιά και υπονομεύει το κύρος των
αποφάσεών μας. Μπορούμε με απλότητα σοβαρότητα και αγάπη να εξηγήσουμε στα παιδιά την απόφασή μας, με βαθύτερο στόχο πάντοτε όχι την άκριτη υπακοή αλλά την καλλιέργεια ενός χριστιανικού και ομολογιακού φρονήματος. Πολύ ωφέλιμο επίσης θα ήτανε να αντιπροτείνουμε κάποια άλλη ευχάριστη και πρωτότυπη δραστηριότητα
στα παιδιά, ώστε να αντισταθμιστεί μέσα τους η στέρηση της «ψυχαγωγίας» με κάτι πραγματικά ψυχαγωγικό.

Δεν θα αναφερθώ στα χαρακτηριστικά εκείνα του
καρναβαλιού που αποδεικνύουν πως είναι ένα έθιμο εντελώς αταίριαστο με την χριστιανική μας ιδιότητα, διότι πολλά έχουν ειπωθεί για αυτά και όλοι λίγο ή πολύ τα γνωρίζουμε. Αρκεί να θέσουμε στους εαυτούς μας το ερώτημα, «Ένα από αυτά τα αγιασμένα ανδρόγυνα που στολίζουν το συναξάρι της εκκλησίας μας, θα παρότρυνε τα παιδιά του σε τέτοιου είδους διασκεδάσεις;». Νομίζω μπορούμε να υποθέσουμε την απάντηση.

Και αν τελικά το παιδί δεν αποδεχτεί την στάση μας; Θα
σας πω ένα περιστατικό από προσωπική εμπειρία. Μια μέρα ο γιος μου γύρισε από το σχολείο με ζωγραφισμένο πρόσωπο και ένα μασελάκι με δόντια …δράκουλα! Ήταν
περίοδος του Τριωδίου. Μου κακοφάνηκε αλλά συζητώντας το με τον σύζυγό μου αποφασίσαμε να μην του δώσουμε παραπάνω σημασία από αυτήν που πραγματικά είχε.
Είπαμε δυο κουβέντες με απλότητα και το θέμα έληξε εκεί. Γιατί τελικά έχει πολύ μεγαλύτερη βαρύτητα το παράδειγμα και το μήνυμα που παίρνουν τα παιδιά μας από το σπίτι (το σύγχρονο κρυφό σχολειό) παρά από οπουδήποτε αλλού. Δεν νουθετούμε

τα παιδιά μας για να γίνει το δικό μας θέλημα αλλά για να τα συνδέσουμε με τον Θεό.

Ως ορθόδοξοι χριστιανοί γονείς κάνουμε τις προσπάθειές μας και εναποθέτουμε τις ελπίδες μας σε Αυτόν αλλά να θυμόμαστε πως μεγαλώνουμε ελεύθερες προσωπικότητες και ότι ο Θεός έχει πάντα το δικό του σχέδιο για εμάς και τα παιδιά μας.

Τ.Α.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΡΩΜΗΟΣΥΝΗ

(Πηγή: enromiosini.gr)

ΣΧΕΤΙΚΑ:

Τι κακά κάνουν οι Χριστιανοί στις απόκριες (Αγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης)

Το καρναβάλι λοιμική νόσος (Πρωτοπρ. π. Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης)

Το καρναβάλι (μια θεολογική θεώρηση) (Αρχιμ. Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυκας Πατρών)

Οι ρίζες καρναβαλικών αθλιοτήτων (Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος)

Το πνεύμα των Πατέρων για παρόμοιες εορτές με τις σημερινές καρναβαλικές εκδηλώσεις